

ældet, idet den gennem Aarene har vist Landbruget, hvorledes det skal drage Fordel af de Grene indenfor Landbruget, hvortil Tilskuddet har været givet, og fordi det ikke længere er formaalstjenligt eller klogt at bibeholde Bevillingen, men det har ikke noget at gøre med, at der nu bliver skaaret ned overfor andre Bevillinger, for det forekommer mig at være en umulig Motivering, idet det, der først og sidst maa være Tale om, er, om Bevillingen er forsvarlig overfor vedkommende Erhverv, overfor Samfundet.

Den højtærede Landbrugsminister gjorde opmærksom paa, at jeg i mit Lovforslag ikke havde foreslaaet, at Statsskuerne skulde bortfalde. Det er fuldkommen rigtigt. Men jeg sagde i Fjor og har gentaget det i Aar, at jeg ikke har noget imod, at det sker. Jeg har næret nogen Betænkelighed derved, fordi det for mig gjaldt om, at disse Bedømmelser blev saa uafhængige som muligt, og fordi jeg mente, at en Statsdyrskuekommission, som er udnævnt af Ministeriet, er mere uvildig og mere uafhængig end en, der er valgt af de lokale Organisationer. Men jeg vil bøje mig for den Opfattelse, som er gjort gældende fra Landboforeningerne, at det ikke er nødvendigt i Fremtiden at opretholde Statsskuerne, og derfor har jeg sagt, at jeg for mit Vedkommende ikke skulde have noget imod, at de bliver ophævet.

Angaaende Ministerens Udtalelse om, at der maaske i enkelte Tilfælde er foretaget politiske Udnævnelser, skal jeg sige, at det formodentlig maa være i den højtærede nuværende Landbrugsministers eller i en af hans Meningsfællers Tid, thi jeg ved, at det i alt Fald ikke er i min Tid, at der er foretaget nogen politisk Udnævnelse til Statsdyrskuekommissioner. Jeg skal ikke komme ind paa at nævne Personer, men jeg kunde godt overfor den højtærede Landbrugsminister nævne flere af hans nære Meningsfæller, som er blevet udnævnt til disse Poster i min Tid, og jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Landbrugsminister ikke kan nævne mig Navnet paa en eneste af mine politiske Meningsfæller, som skulde være blevet udnævnt i min Tid — saa det kan i alt Fald ikke være mig, den højtærede Minister har tænkt paa med den Udtalelse.

Hvad Konsulentlønningerne angaar, kan jeg ikke se, at det er rigtigt, naar Ministeren vil hævde, at man ved at give Tilskud til Kontorholdsudgifterne giver Tilskud til et Arbejde, i Modsætning til hvis man giver Tilskuddet til Lønningerne. Ja, hvis det

er muligt at sondre mellem de Kontorholdsudgifter, som virkelig medgaar til Arbejdet, kan det maaske være rigtigt, men jeg tvivler nu alligevel meget om, at der er Landboforeninger, Husmandsforeninger, som vil holde Konsulenter og give dem en Løn, hvortil de faar Statstilskud, men saaledes at de, hvis der ikke udføres et Arbejde, selv skal bidrage med betydelige Beløb. Det tror jeg ikke rigtig paa. Derimod føler jeg mig fuldkommen overbevist om, at det, naar man giver Tilskud til Kontorholdsudgifter og lignende, meget let vil føre til, at Udgifterne svulmer meget højt op, fordi man har meget vanskeligt ved at sondre mellem de Udgifter, som er nødvendige, og som det efter Lovens Ord i og for sig er berettiget at faa Tilskud til, og Kontorholdsudgifter og andre Udgifter, som der ikke burde gives Tilskud til. Derfor mener jeg, at man skulde gaa den anden Vej og give Tilskud til Lønnen, og kun til Lønnen og saa give et forhøjet Tilskud og inddrage det andet Tilskud, navnlig hvis man vil begrænse Beløbet til den enkelte Konsulentvirksomhed til et bestemt Beløb, da man herigenom bedst vil kunne faa Konsulentvirksomheden ud i saa store, vide Kredse som muligt.

Jeg fik ikke Svar af den højtærede Landbrugsminister paa mit Spørgsmaal, om han vilde være villig til en Forhandling om en fuldkommen Ophævelse af Husdyrloven og erstatte den med Fastsættelse af et bestemt Beløb paa Finansloven, som skulde fordeles af Landbrugsministeren og Landbo- og Husmandsforeningerne i Lighed med, hvad der sker overfor Planteavlens. Jeg har jo den Opfattelse, at Venstres ærede Ordfører i og for sig er enig med mig i, at det maaske er den heldigste Løsning, og jeg vil i alt Fald bede den højtærede Landbrugsminister om at være med til en Forhandling herom i Udvalget — det er jo vel nok et Spørgsmaal, som egner sig bedre til at drøftes i Udvalget end her i Salen.

Til det ærede Medlem Hr. Clausager skal jeg sige, at jeg jo aldrig nogen Sinde har sagt her i Rigsdagen eller noget andet Sted, at Landbruget har faaet for store Bevillinger og Industrien for lidt. Det har jeg aldrig sagt. Da jeg i Fjor forelagde Husdyrloven, gjorde jeg Rede for, hvad de enkelte Erhverv fik af Staten; men jeg har aldrig sagt, at det var for meget til det ene og for lidt til det andet Erhverv. Jeg mener nemlig, at vi ikke skal komme ind paa at bedømme, hvor meget der tilkommer hver især af de forskellige Erhverv; for saa kommer vi netop ind paa det, som en af de foregaaende Talere nævnte, at det